

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobkyně: **M. E.**, zastoupené Mgr. Vladimírou Zukalovou, advokátkou se sídlem v Brně, Jana Uhra 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, vedené u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 46 Az 33/2005, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2005, č.j. OAM-345/LE-07-07-2005, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 20. 9. 2005, č. j. 46 Az 33/2005 – 17,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna soudem ustanovené advokátky Mgr. Vladimíry Zukalové **s e u r č u j e** částkou 2150 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) brojí včas podanou kasační stížností proti v záhlaví uvedenému rozsudku Krajského soudu v Praze (dále též „krajský soud“), jímž byla zamítnuta její žaloba směřující proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 22. 6. 2005,

č.j. OAM-345/LE-07-07-2005. Rozhodnutím žalovaného správního orgánu byla zamítnuta žádost žalobkyně o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle ust. § 16 odst 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný správní orgán ve svém odůvodnění uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem odchodu žalobkyně z vlasti a podání žádosti o udělení azylu v České republice byla skutečnost, že se tak rozhodla její matka, snaha najít v České republice lepší život a také skutečnost, že pomáhá matce s výchovou nemocného bratra. Žalobkyně tak neuvedla a správní orgán rovněž nezjistil žádné skutečnosti svědčící o jejím pronásledování z důvodů taxativně vymezených v ust. § 12 písm. a) zákona o azylu, nebo že by měla ve své vlasti potíže, které by byly podmíněny důvody uvedenými pod písm. b) téhož ustanovení. Správní orgán vzhledem k tomu, že posoudil žádost jmenované jako zjevně nedůvodnou podle § 16 zákona o azylu, pro nadbytečnost již neposuzoval, zda žalobkyně splňuje podmínky pro udělení azylu podle ust. § 13 a § 14 zákona o azylu a nehodnotil překážky vycestování podle ust. § 91 cit. zákona, neboť aplikace těchto ustanovení se váže na ust. § 12 cit. zákona, kterého v daném případě užito nebylo.

Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně v zákonné lhůtě žalobou pro jeho nezákonnost, jež má spočívat v porušení jednotlivých obecně formulovaných ustanovení zákona č. 71/1976 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), tj. správní orgán nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci před vydáním rozhodnutí a nedostatečně objasnil důvody, které ho vedly k vydání rozhodnutí. Domnívá se, že správní orgán měl posoudit její žádost s ohledem na ust. § 12 a § 14 zákona o azylu a nebyl dán zákonný důvod pro zamítnutí její žádosti o azyl jako zjevně nedůvodné. Opodstatněnost svých námitek spatřuje ve své příslušnosti k určité sociální skupině, jež v jejím případě tvoří osoby nebo rodiny pečující o tělesně či duševně postižené členy rodiny. Uvedla, že sama má zdravotní problémy a na základě souhrnu všech uváděných skutečností jsou u ní dány důvody pro posouzení její žádosti ve smyslu § 14 zákona o azylu. Závěrem navrhla zrušení rozhodnutí žalovaného a vrácení věci k dalšímu řízení.

Krajský soud v Praze předmětnou žalobu jako nedůvodnou rozsudkem zamítl. Přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů rozhodnutí žalovaného a řízení, které mu předcházelo, a zaujal názor, že žalovaný správní orgán postupoval v souladu se zákonem, když zamítl žádost žalobkyně jako zjevně nedůvodnou s odkazem na ust. § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, neboť ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně v průběhu správního řízení žádný z důvodů stanovených v ust. § 12 zákona o azylu netvrdila. Ztotožnil se se závěry žalovaného ve věci žalobkyniných tvrzených důvodů pro které podala žádost o udělení azylu, jež jsou jednak ekonomického rázu a dále se opírají o skutečnost, že žalobkyně pečuje s matkou o nemocného bratra a že poslechla matku, která rozhodla, že odjedou do České republiky. Dle názoru krajského soudu neuvedla žalobkyně tedy žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohla být v zemi původu vystavena pronásledování z důvodů uvedených v ust. § 12 zákona o azylu. Co se týče námítky týkající se možnosti udělení humanitárního azylu, krajský soud konstatuje, že udělení azylu z tohoto důvodu není obsahem rozhodnutí správního orgánu a proto nemůže být ani předmětem přezkoumání soudem, na udělení humanitárního azylu není právní nárok a je na posouzení správního orgánu. Rovněž rozhodnutí o překážkách vycestování není předmětem rozhodnutí žalovaného.

Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně kasační stížnost opírající o ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění

pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelka má za to, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku nezákonnosti rozhodnutí žalovaného zejména s ohledem na skutečnost, že žalovaný v proběhlém správním řízení o udělení azylu porušil určitá ustanovení správního řádu a zákona o azylu, formulovaná obecným výčtem zákonných ustanovení, tj. žalovaný rozhodl na základě neúplně zjištěného skutkového stavu a toto pochybení bylo žalovanému v žalobě vytýkáno. Stěžovatelka se domnívá, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu stanovené v ust. § 12 zákona o azylu, resp. minimálně pro vztažení překážky vycestování ve smyslu ust. § 91 zákona o azylu. Pronásledování její osoby odůvodňuje příslušností k sociální skupině osob pečujících o postižené osoby. Zdravotní problémy stěžovatelky a špatný zdravotní stav jejího bratra shledává dostatečnými důvody pro aplikaci ust. § 14 zákona o azylu a namítá pochybení v postupu žalovaného, pokud možnost udělení humanitárního azylu nijak nezvažoval. Nově v kasační stížnosti uvádí, že pocituje odůvodněný strach z pronásledování ze strany příbuzných zemřelého druhu své matky. Skutečnost, že se žalovaný vůbec nezabýval možností vztáhnout na osobu stěžovatelky některou z překážek vycestování uvedených v ust. § 91 zákona o azylu považuje stěžovatelka za porušení mezinárodně-právních závazků České republiky, konkrétně porušení povinnosti vyplývající z čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, publikovaná ve Sbírce zákonů pod č. 208/1993, (dále jen „Ženevská úmluva“) a z čl. 3 Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení, publikovaná ve Sbírce zákonů pod č. 143/1988, (dále jen „Úmluva proti mučení“).

Kasační stížnost je podle ust. § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatelka v ní namítá důvody podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle ust. § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud považuje za vhodné předeslat, že jeho úkolem není opětovně a komplexně posuzovat otázku, zda stěžovatelce měl či neměl být žalovaným azyl přiznán, nýbrž má posoudit, zda předchozí řízení trpělo vadami spadajícími pod vymezení v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. tvrzenými v kasační stížnosti, popřípadě některými dalšími vadami, k jejichž přezkumu je Nejvyšší správní soud povolán v řízení zahájeném podanou kasační stížností.

Kasační stížnost není důvodná.

Tvrzenou nezákonnost podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. spatřuje stěžovatelka v nesprávném posouzení právních otázek soudem v předcházejícím řízení, když zpochybňuje závěr soudu i správního orgánu o tom, že důvody jí uplatňované neodůvodňují aplikaci § 12 písm. b) zákona o azylu. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je vybrána nesprávná právní norma, popř. je sice vybrána správná norma, ale je nesprávně vyložena a aplikována. Nejvyšší správní soud však v kasační stížnosti napadeném rozsudku krajského soudu namítanou vadu neshledal. Takové výtce stěžovatelky nemůže Nejvyšší správní soud přisvědčit, neboť ze správního spisu a rovněž tak z odůvodnění kasační stížnosti napadeného rozsudku je zcela zřejmé, z jakých důkazních prostředků žalovaný vycházel, že při zamítnutí žádosti o azyl vycházel z vlastního podání stěžovatelky – podané žádosti o azyl a rovněž z osobního pohovoru se stěžovatelkou, v němž uváděla ekonomické důvody, společný odjezd s matkou a péči o nemocného bratra, coby důvody pro udělení azylu. Tyto skutečnosti krajský soud v rozsahu uplatněných žalobních bodů přezkoumal a v odůvodnění rovněž uvedl, že ekonomické důvody a péče

o bratra společně s matkou nejsou důvodem pro udělení azylu. Žádné jiné azylově relevantní skutečnosti žalobkyně v průběhu správního řízení netvrdila. Takto zjištěné okolnosti nezakládaly jediný důvod, pro který by bylo nutno dokazování doplnit prokazováním případně naplněného zákonného důvodu pro udělení azylu ve smyslu ust. § 12 písm. a) nebo písm. b) zákona o azylu a krajský soud uzavřel, že žalovaný nepochybil, návrh na zahájení řízení o udělení azylu zamítl jako zjevně nedůvodný, když žalobkyně neuváděla žádné azylově relevantní důvody. Z odůvodnění kasační stížností napadeného rozsudku je zřejmé, že jsou jasně označeny důkazy, z nichž žalovaný čerpal svá skutková zjištění, skutkový stav byl zde přiléhavě právně posouzen.

Co se týče námitky stěžovatelky o jejím pronásledování z důvodů příslušnosti k sociální skupině osob pečujících o postižené osoby, je třeba ji odmítnout s poukazem na konstantní judikaturu. Zákon o azylu pojem sociální skupina ve smyslu ust. § 12 písm. b) nevymezuje, tudíž se jeho výkladem Nejvyšší správní soud zabýval ve svých četných rozhodnutích. V rozsudku ze dne 19. 5. 2004, č. j. 5 Azs 63/2004 - 60, publikovaném pod č. 364/2204 Sb. NSS, tento pojem souhrnně definoval: *„Určitá sociální skupina ve smyslu § 12 zákona o azylu je skupina osob, která se vyznačuje objektivně společnou charakteristikou nebo kterou společnost alespoň takto vnímá. Tato charakteristika má často povahu vrozeného, nezměnitelného rysu nebo je jinak zásadní pro lidskou identitu, svědomí nebo výkon lidských práv dotyčných osob; riziko pronásledování však do této charakteristiky nepatří. Rozhodující je existence odůvodněného strachu z pronásledování směřujícího vůči žadateli o azyl, jako příslušníku určité sociální skupiny, jež podnikají úřady země, případně vychází od některých složek obyvatelstva, které nerespektují normy stanovené v zákonech dotyčné země a úřady vědomě takové jednání tolerují nebo odmítají, či jsou neschopné zajistit účinnou ochranu.“* Nejvyšší správní soud dále judikoval, že sociální skupina musí být *„společenský útvar, jenž je určitelný natolik přesně, aby byl vůbec způsobilý k pronásledování“* (srov. rozsudek ze dne 14. 1. 2004, č. j. 2 Azs 69/2003 - 48, www.nssoud.cz) jinak vyjádřeno, že k tvrzené příslušnosti k sociální skupině nepostačuje pouze najít jakýkoli sjednocující znak, ale pouze takový znak, jenž skupinu dostatečně konkrétně vymezí, a v sociální realitě konkrétní země ji učiní způsobilou k pronásledování. Na základě takto přijaté definice určité sociální skupiny Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 11. 2003, č. j. 2 Azs 69/2003 - 48, www.nssoud.cz, určil demonstrativním výčtem některé sjednocující znaky dostačující k jejímu vymezení, když uvedl, že *„takovými důvody jsou typicky příslušnost k sexuálním menšinám, skupinám spojeným přesvědčením nenáboženské a nepolitické povahy a jiným skupinám, jevícím znak způsobilý k pronásledování, jenž nemusel být zákonodárci v době přijímání zákona o azylu vůbec znám;“*. V posuzovaném případě však povaha sociální skupiny osob pečujících o postižené osoby nesplňuje shora uvedenou charakteristiku a ani stěžovatelka neprokázala, že by se pro svou příslušnost k předmětné sociální skupině odůvodněně obávala pronásledování.

K tvrzenému nevypořádání se krajským soudem ani žalovaným s otázkami neudělení humanitárního azylu Nejvyšší správní soud poznamenává, že se ztotožňuje s názorem krajského soudu i žalovaného o nadbytečnosti výroků o neudělení azylu podle § 13 a § 14 zákona o azylu a neexistenci překážek vycestování dle § 91 zákona o azylu v rozhodnutí žalovaného. Systematikou zákona o azylu týkající se vzájemných vztahů zkoumání podmínek uvedených v § 12 a § 13 k § 14 a k § 91 a všech těchto ustanovení k § 16 se Nejvyšší správní soud zabýval v řadě svých rozhodnutí. Ve svém rozsudku ze dne 15. 10. 2003, č. j. 1 Azs 8/2003 - 90, www.nssoud.cz, zaujal k této problematice zásadní právní názor: *„Správní orgán pochybil, jestliže v případě, kdy žádost stěžovatele zamítl jako zjevně*

nedůvodnou podle § 16 zákona o azylu, současně posuzoval důvody pro udělení azylu podle § 13 a § 14 zákona o azylu. Pokud totiž v řízení o žádosti o udělení azylu vyplyne některá ze skutečností taxativně uvedených v § 16 odst. 1 zákona, pak správní orgán bez dalšího - ale jen ve lhůtě podle odstavce 2 téhož ustanovení - zamítne žádost. Rozhodne tedy konečným způsobem ve věci, aniž by v řízení zjišťoval existenci některého z důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona. Pro rozhodování o udělení azylu z některého z důvodů předvídaných v ustanoveních § 13 a § 14 zákona je však určující závěr o neexistenci důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Protože tento důvod při zamítnutí žádosti podle § 16 zákona zjišťován není, dostává se výrok správního orgánu o zamítnutí žádosti o udělení azylu podle § 16 zákona do logického rozporu s výrokem o neudělení azylu podle § 13 a § 14 zákona“. Lze si samozřejmě představit situaci, že i žadatel se zjevně nedůvodnou žádostí o udělení azylu se dovolá humanitárních důvodů nebo že správní orgán tyto shledá sám již v rámci zkráceného řízení. V takovém případě však není místo pro zamítnutí žádosti pro zjevnou nedůvodnost se současným udělením humanitárního azylu, ale naopak pouze pro kladný výrok ve smyslu § 14 zákona o azylu.

Podstatu institutu humanitárního azylu ve smyslu ust. § 14 zákona o azylu Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, www.nssoud.cz, kde uvedl: „Na udělení azylu z humanitárního důvodu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., nemá žadatel subjektivní právo. Správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení; jeho rozhodnutí přezkouvává soud pouze v omezeném rozsahu, a to z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů (§ 78 odst. 1 s. ř. s.)“. Míra správního uvážení správního orgánu je tedy za situace, kdy se ustanovení § 14 zákona o azylu omezuje při určení důvodů, pro něž je možné humanitární azyl udělit, na konstatování, že se jedná o důvody hodné zvláštního zřetele, poměrně široká. Přitom prostor soudního přezkumu správních rozhodnutí u přiznání či nepřiznání humanitárního azylu je v souladu s citovaným judikátem naopak omezen, což však jistě ani ve vzájemné kombinaci neznámá, že by přiznávání humanitárního azylu mohlo být určováno pouhou libovůlí správního orgánu. Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. Zatímco tak v jiných právních předpisech reaguje zákonodárce na skutečnost, že není schopen předpokládat všechny situace, v nichž je určitý postup – zde poskytnutí azylu – vhodný či dokonce nutný, typicky demonstrativními výčty za účelem odstranění či alespoň zmírnění tvrdostí, v zákoně o azylu zvolil kombinaci dvou ustanovení obsahujících výčty taxativní a jednoho ustanovení umožňujícího pohledem humanitárních hledisek řešit situace nezahrnutelné pod předchozí dvě ustanovení. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným, nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá obecně z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.

Udělení azylu z humanitárních důvodů tedy spočívá na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkouvává soud pouze v omezeném rozsahu. Soudu

nepřísluší přezkoumávat, zda zde byly humanitární důvody či nikoli, to je skutečně věcí diskrečního oprávnění správního orgánu, soud rozhodnutí o humanitárním azylu přezkoumává pouze z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů. Protože správní orgán řádně zjistil a posoudil jak osobní situaci stěžovatelky, tak i stav v její zemi, pokud z nich sám nevyvodil důvody pro udělení humanitárního azylu, je takové rozhodnutí v jeho pravomoci, zejména, když ani stěžovatelka sama neuváděla ve správním řízení žádné důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, jež by mohl správní orgán zvážit a přezkoumat.

Stěžovatelka nově v kasační stížnosti uvádí odůvodněný strach z pronásledování ze strany příbuzných zemřelého druhu své matky. Podle ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud nepřihlíží ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil až poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí. Nejvyšší správní soud proto k novým skutkovým okolnostem uplatněným v kasační stížnosti za dané situace přihlížet nemůže. Dále v kasační stížnosti namítá pochybení správního orgánu a následně i krajského soudu spočívající v absenci výroku o posouzení překážky vycestování dle ust. § 91 zákona o azylu, v důsledku čehož došlo k porušení mezinárodně-právních závazků České republiky, tj. porušení povinnosti vyplývající z čl. 33 Ženevské úmluvy a z čl. 3 Úmluvy proti mučení. Z pohledu přezkumu Nejvyššího správního soudu jde o nové právní důvody, které stěžovatelka neuplatnila v řízení před krajským soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohla. Takové důvody kasační stížnosti jsou dle ust. § 140 odst. 4 s. ř. s. nepřípustné. Nad rámec uvedeného závěru Nejvyšší správní soud k otázce aplikační přednosti mezinárodního práva odkazuje na rozsudek ze dne 4. 8. 2005, č. j. 2 Azs 343/2004 - 56, publikovaný pod č. 721/2005 Sb. NSS., kde judikoval: „*V případě rozporu mezi ustanoveními čl. 33 odst. 1 Ženevské úmluvy a § 91 zákona o azylu má aplikační přednost čl. 33 odst. 1 cit. Úmluvy. Pokud je však zjevné, že konkrétní žadatel o azyl nemůže být uprchlíkem typicky proto, že neuvádí žádnou skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování, není k takové aplikační přednosti důvod, neboť na takovou osobu čl. 33 odst. 1 cit. Úmluvy nedopadá*“. Výkladem citovaného ustanovení lze dovodit, že žadatelé o azyl, jejichž žádosti byly zamítnuty podle § 16 zákona o azylu, a proto se u nich ministerstvo vnitra již k důvodům zakládajícím překážku vycestování nevyjadřovalo, obvykle (platí bez výjimky právě u zamítání podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu) nemají šanci, aby naplnili definiční kritéria uprchlíka podle Ženevské úmluvy, a proto u nich k přednostní aplikaci tohoto mezinárodněprávního pravidla není důvod.

Nejvyšší správní soud tedy nezjistil naplnění žádného z důvodů kasační stížnosti uplatňovaných stěžovatelkou a kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ust. § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., neboť neúspěšné žalobkyni náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s kasační stížností žalobkyně žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Stěžovatelce byla pro řízení o kasační stížnosti ustanovena soudem zástupkyně advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud proto určil odměnu advokátce částkou 2000 Kč dle ust. § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění do 31. 8. 2006, za dva úkony právní služby – první poradu s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a doplnění kasační stížnosti ze dne 4. 7. 2006. Soud advokátce dále přiznal částku 150 Kč jako paušální náhrady hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Prostudování spisu je svojí povahou součástí úkonu převzetí a přípravy zastoupení. Zástupkyni žalobkyně se tedy přiznává celková náhrada

nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 2150 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. dubna 2007

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu

